

Arrest

nr. 96 120 van 30 januari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 9 oktober 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 september 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt en van het bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op 15 september 2012.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. DE PONTHERE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 4 december 2006 een asielaanvraag in bij de Belgische overheid.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen trof op 24 april 2007 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen weigerde bij arrest nr. 1 286 van 20 augustus 2007 eveneens verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris besliste op 5 juli 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies). Die beslissing vormt het voorwerp van een afzonderlijk schorsings- en annulatieberoep dat door verzoekster werd ingesteld (rolnr. X) en dat verworpen werd door de Raad bij arrest nr. 96 121 van 30 januari 2013.

1.5. Op 1 augustus 2012 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.6. De in punt 1.5 bedoelde aanvraag om machtiging tot verblijf werd op 12 september 2012 onontvankelijk verklaard door de verwerende partij. Dit is in casu de eerste bestreden beslissing, die ter kennis werd gebracht op 15 september 2012. Zij is gemotiveerd als volgt:

“(…) Artikel 9ter §3 — 2° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; betrokkene toont in de aanvraag zijn identiteit niet aan op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet In de aanvraag d.d. 01.08.2012 worden er medische elementen aangehaald voor T.M.. Bijgevolg dient in de eerste plaats T.M. haar identiteit aan te tonen. Om haar identiteit aan te tonen legt betrokkene een uittreksel uit het geboorteregister en een "Cédula Pessoal" voor.

Volgens art. 9ter §2 kan de vreemdeling zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die samengenomen de constitutieve elementen van de identiteit, bepaald in het eerste lid 1°, bevatten op voorwaarde dat elke bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid 2° en 4°, en minstens één van de bewijselementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid 3°. Wat betreft de door betrokkene voorgelegde documenten, dient opgemerkt te worden dat deze bewijselementen haar identiteit niet kunnen aantonen zoals voorzien in art 9ter, §2, 2e lid gezien geen van beide bewijselementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3° van art. 9ter, §2, namelijk geen van beide bewijselementen laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en verzoekster. Betrokkene roept evenmin in vrijgesteld te zijn van de verplichtingen haar identiteit aan te tonen (art.9ter, §2, 3e lid). Bovendien dienen alle ontvankelijkheidsvoorwaarden vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag (Arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011). Bijgevolg is de aanvraag onontvankelijk. (...)”

1.7. Samen met de in punt 1.6. bedoelde beslissing werd een bevel om het grondgebied te verlaten onder de vorm van een bijlage 13 betekend. Zij vormt de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…) Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

2° zij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd Op 20.08.2007 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen (...)”.

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In een enig middel werpt verzoekster op, *“Schending (van)de artikelen 7, 9ter, 62, 74/13, 74/16 en 74/17 van de Wet van 15 december 1980 op de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 2 en, 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 3, 8 en 15 van het Verdrag van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950, goedgekeurd door de Wet van 13 mei 1955 en van de artikelen 3, 7 en 9 van het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989;”*

Verzoekster betoogt als volgt:

“Doordat,

De onontvankelijkheidsbeslissing als volgt werd gemotiveerd: (...)

En doordat het bevel om het grondgebied te verlaten, als volgt gemotiveerd werd: “(…)

Terwijl,

De verzoekende partij weliswaar een paspoort heeft aangevraagd bij de Consulaire overheid van haar land, maar zij dat tot op heden niet heeft bekomen;
Dat, wanneer het de vreemdeling niet lukt een document over te leggen dat voldoet aan de bepalingen van art. 9ter, §2, 1° tot 4°, deze zijn identiteit mag aantonen door verschillende bewijselementen samen over te leggen;
Dat de verzoekende partij zulks heeft gedaan nu zij haar geboorteakte heeft overgelegd en haar "Cedula pessoal";
Dat dit laatste document het eerste officiële document is dat elke Angolees bekomt na zijn geboorte;
Dat het document wordt afgeleverd door de Angolese Ministerie van Justitie en een voldoende waarborg biedt betreffende de gegevens, die er in vermeld staan, in casu de identiteit van de verzoekende partij (cfr. Immigration and Refugee Board of Canada, 22/1/2001);
Dat de memorie van toelichting bij de wet, kan een geboorteakte gecombineerd met een ander officieel document, volstaan voor het aantonen van de identiteit;
Dat de beslissing art. 9ter schendt;
En terwijl,
De verzoekende partij aan geen enkel onderzoek werd onderworpen;
Dat het strijdig is met art. 3 E.V.R.M. een ernstige zieke uit te wijzen of iemand uit te wijzen, die een ernstige ziekte inroept in de zin van art. 3 E.V.R.M., zonder deze persoon aan een onderzoek te onderwerpen;
En terwijl,
Het recht op een gezinsleven ook bij een feitelijke scheiding tussen de vader en de moeder van een gemeenschappelijk kind, blijft bestaan;
Dat de artikelen 5 en 6 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijk normen en procedures in de lidstaten voor terugkeer van onderdanen van derde landen, die illegaal op hun grondgebied verblijven en de artikelen 74/13, 74/16 en 74/17 van de Vreemdelingenwet, uitdrukkelijk voorschrijven dat er met de gezins- en familielevens van de betrokken vreemdelingen en met het belang van het kind dient rekening gehouden te worden, op het ogenblik dat hen een Bevel wordt betekend om het grondgebied te verlaten;
Dat uit de beslissing geenszins blijkt dat er met de gezinssituatie of met het belang van het kind werd rekening gehouden, alvorens de beslissing werd genomen;
Dat er evenmin werd gemotiveerd, waarom er in casu met de gezinssituatie of met het belang van het kind geen rekening zou moeten gehouden worden;
Dat aldus de artikelen 74/13, 74/16 en 74/17 van de Vreemdelingenwet, werden geschonden, evenals de motiveringsverplichting;
Dat in geval de uitzetting een blijvende scheiding zou veroorzaken tussen het kind enerzijds en ofwel de vader ofwel de moeder anderzijds, omdat van een van de gezinsleden redelijkerwijze niet kan verwacht worden dat zij de uitgewezen vreemdeling zullen of kunnen volgen naar zijn of haar land van bestemming, art. 8 E.V.R.M. wordt geschonden (Vluchtelingen - een overzicht, Dirk Vanheule, Mys&Breesch, nr. 690);
Dat er evenmin wordt gemotiveerd, waarom in casu de inmenging van de overheid, noodzakelijk zou zijn in een democratische samenleving;
Dat in casu alleen aan de moeder een bevel wordt gegeven het land te verlaten;
Dat een dergelijke beslissing, die impliceert dat moeder en kind zouden gescheiden worden, in elk geval strijdig is met de in het middel geciteerde artikelen van het Kinderrechtenverdrag en met art. 8 E.V.R.M.;
Dat er evenmin wordt gemotiveerd, waarom deze scheiding noodzakelijk zou zijn;(...)"

2.2. Het middel is onontvankelijk voor zover de schending aangevoerd wordt van de artikelen 74/16 en 74/17 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster laat immers na in concreto uiteen te zetten op welke wijze voormelde bepalingen die betrekking hebben op een niet-begeleide minderjarige vreemdeling en op een tijdelijk uitstel van de geplande verwijdering, geschonden werden door de bestreden beslissingen. Dezelfde vaststelling geldt voor de aangevoerde schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet en van artikel 15 EVRM.

2.3. Voor zover verzoekster zich beroept op de artikelen 5 en 6 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijk normen en procedures in de lidstaten voor terugkeer van onderdanen van derde landen, die illegaal op hun grondgebied verblijven, dient erop gewezen te worden dat artikel 288 VWEU bepaalt dat een richtlijn verbindend is ten aanzien van het te bereiken resultaat voor elke lidstaat waarvoor zij bestemd is, doch dat aan de nationale instanties de bevoegdheid wordt gelaten vorm en middelen te kiezen. Richtlijnen hebben een rechtstreekse werking wanneer de erin opgenomen bepalingen onvoorwaardelijk en voldoende duidelijk en nauwkeurig zijn. Het gaat om een verticale rechtstreekse werking die alleen geldt indien de lidstaten

de richtlijn niet of niet correct hebben omgezet binnen de vastgestelde termijn (cf. RvS 27 maart 2012, nr. 218.657). In casu werd de betrokken richtlijn omgezet in Belgisch recht via de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet (BS 17 februari 2012) en verzoekster toont niet aan dat de aangehaalde bepalingen niet of niet correct werden omgezet in Belgisch recht, derwijze dat zij niet dienstig kan steunen op de schending van bepalingen van de betrokken richtlijn.

2.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.5. De eerste bestreden beslissing steunt op de toepassing van artikel 9ter, §3, 2° van de Vreemdelingenwet “zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen”.

Deze bepaling verwijst naar de artikel 9ter, §2, van de Vreemdelingenwet. Artikel 9ter, §2 en §3, 2°, van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

“(…) § 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°. De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1°(…)

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

(…)”.

2.6. De eerste bestreden beslissing stelt in hoofdzaak vast dat verzoekster haar identiteit niet heeft aangetoond op de wijze zoals bepaald in artikel 9ter, §2 van de Vreemdelingenwet. Meer bepaald wordt vastgesteld dat de door verzoekster aangevoerde bewijselementen niet voldoen “aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3° van art. 9ter, §2, namelijk geen van beide bewijselementen laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en verzoekster”. Voormelde vaststellingen vormen het voorwerp van onderhavige betwisting.

2.7. Voor zover verzoekster in haar verzoekschrift aankondigt dat zij *“weliswaar een paspoort heeft aangevraagd bij de Consulaire overheid van haar land, maar zij dat tot op heden niet heeft bekommen;”* dient de Raad op te merken dat hij niet meer kan doen dan akte te nemen van dit initiatief. Dergelijke aankondiging aangaande een document dat nog niet werd afgeleverd kan geen afbreuk doen aan de eerste bestreden beslissing. Het door verzoekster aan de Raad op 21 januari 2013 verstuurd document, dat een kopie van een Angolees paspoort betreft, kan evenmin afbreuk doen aan de eerste bestreden beslissing. De Raad kan niet besluiten tot de onwettigheid ervan aan de hand van een stuk dat niet aan de verwerende partij werd overgemaakt en waarover ze niet beschikte op het ogenblik dat ze de eerste bestreden beslissing nam.

2.8. Verder blijkt uit het betoog van verzoekster dat zij de overtuiging is toegedaan dat de door haar overgemaakte stukken, namelijk een geboorteakte en een *“Cedula pessoal”*, wel degelijk haar identiteit aantonen conform het gestelde in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, maar met deze overtuiging, met het opsommen van de kenmerken van de overgemaakte stukken en met een beschrijving van een *“Cedula pessoal”* door een Canadese immigratie-instansie, kan zij de eerste bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen. Verzoekster brengt met name niets in tegen de vaststelling in de eerste bestreden beslissing dat geen van de overgemaakte stukken voldoet aan het gestelde in artikel 9ter, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet dat de vereiste stelt van een fysieke band tussen de titularis en de betrokkene. Er wordt niet aangetoond dat de stukken die verzoekster ten bewijze van haar identiteit heeft overgelegd, wel degelijk stukken zijn die haar betreffen.

2.9. Een geboorteakte wordt inderdaad als bewijselement vermeld in de memorie van toelichting bij artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, maar er wordt nergens gesteld dat dit bewijselement op zich volstaat of dat het volstaat om dit samen met een ander officieel document over te leggen. Er wordt wel verduidelijkt dat documenten kunnen worden voorgelegd die *“samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit aantonen”* (Gedr.St. Kamer 2010-2011, nr. 0771/001, p. 145-146). Er dient dus steeds een document voorgelegd te worden dat toelaat een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene zoals vereist door artikel 9ter, §2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Geen enkel van de voorgelegde documenten laat dit toe, bijvoorbeeld door een foto, minstens laat verzoekster na uiteen te zetten op welke wijze de overgelegde stukken toelaten deze fysieke band vast te stellen. Zoals de verwerende partij terecht stelt in haar nota laat verzoekster het betrokken motief van de bestreden beslissing *“volstrekt ongemoeid”*.

2.10. Een medisch onderzoek van de vreemdeling die een aanvraag om verblijfsmachtiging indient gebeurt door de ambtenaar-geneesheer of de aangeduide geneesheer zoals bedoeld in artikel 9 ter, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet, wanneer hij het nodig acht in het kader van de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag om verblijfsmachtiging. In casu werd de aanvraag onontvankelijk verklaard en verzoekster kan dan ook niet dienstig als kritiek aanvoeren dat zij aan geen enkel onderzoek onderworpen werd.

2.11. In de voorbereidende werken bij (oud) artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan het volgende gelezen worden: *“(…) het is echter evident dat een ernstig zieke vreemdeling die uitgesloten is van het voordeel van artikel 9ter om een van die redenen, niet zal worden verwijderd indien hij dermate ernstig ziek is dat zijn verwijdering een schending zou zijn van artikel 3 EVRM. (...)”* (Gedr.St., Kamer, 2005-06, nr. 2478/001, 36).

2.12. Hieruit kan worden afgeleid dat indien verwerende partij verzoekster op gedwongen wijze zou wensen te verwijderen, artikel 3 EVRM vereist dat zij verzoeksters medische situatie in zijn geheel dient te hebben onderzocht (cf. CE. 29 oktober 2010, nr. 208.586: *“qu'en revanche il appartiendra à l'autorité, conformément aux travaux préparatoires précités, d'examiner la situation médicale de l'étranger avant de procéder à son éloignement forcé; (...)”*). In casu blijkt echter nergens uit dat verwerende partij de bestreden beslissing op een gedwongen wijze zal uitvoeren of een dergelijke maatregel plant. De afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan vreemdelingen die zich op illegale wijze op het grondgebied bevinden, vormt op zich geen schending van artikel 3 EVRM. Voorts staat het verzoekster vrij om aan de verwerende partij, gelet op haar medische situatie, een verlenging van de uitvoerings-termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten aan te vragen, dit conform het gestelde in artikel 74/14, §1 van de Vreemdelingenwet.

2.13 Verzoekster toont niet aan dat haar kind, geboren in 2007, op legale wijze in het Rijk verblijft, en dit blijkt evenmin uit het administratief dossier. Uit het gegeven dat de tweede bestreden beslissing verzoeksters dochter niet vermeldt kan niet afgeleid worden dat het betrokken kind op legale wijze in het

Rijk verblijft. Verwerende partij kan dan ook gevolgd worden wanneer zij in haar nota aanvoert dat het kind “*als minderjarig kind het statuut van de moeder (dient) te volgen*”. Uit niets blijkt derhalve dat een scheiding van moeder en kind dreigt bij de uitvoering van de tweede bestreden beslissing. Evenmin blijkt uit niets dat D.A. de vader van verzoeksters kind zou zijn en stappen zou hebben gezet om verzoeksters dochter te erkennen. Bewijsstukken in dit verband worden niet gevoegd bij het verzoekschrift en voor zover rekening dient te worden gehouden met het stuk 5 dat gevoegd werd bij het verzoekschrift dat ingediend werd naar aanleiding van het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker (bijlage 13 quinquies) van 5 juli 2012, waarnaar onderhavig verzoekschrift verwijst, dient opgemerkt te worden dat dit een handgeschreven verklaring betreft, opgesteld op 2 augustus 2012 door D.A. waarin niet meer gesteld wordt dan dat hij regelmatig de kinderen (“*les enfants*” (sic)) gaat bezoeken die zich bevinden bij verzoekster op haar adres. Dit toont bezwaarlijk de beweringen in onderhavig verzoekschrift aan dat D.A. de vader is van verzoeksters kind of stappen zou hebben gezet om verzoeksters dochter te erkennen. Derhalve blijkt uit niets een scheiding van verzoekster met haar dochter of van beiden met de vader van verzoeksters dochter. Daargelaten de vraag of de aangehaalde bepalingen van het Kinderrechtenverdrag directe werking hebben en of verzoekster ze dienstig kan opwerpen daar waar ze in onderhavig verzoekschrift niet optreedt als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind, blijkt uit niets dat deze dreigen te worden geschonden. Daar kan nog aan toegevoegd worden dat verzoekster op basis van voormelde elementen evenmin een aanvraag om verblijfsmachtiging gericht heeft aan de verwerende partij, laat staan dat ze de voorgehouden gezinssituatie ter kennis gebracht heeft van de verwerende partij. De Raad ziet dan ook niet in waarop verzoeksters verwachting gebaseerd is dat de tweede bestreden beslissing dient te motiveren aangaande de gezinssituatie of het belang van het kind of in het algemeen in het licht van artikel 8 EVRM.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend dertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA